

ESTI ÉNEK

Aki elfárad este, míg
szájához emeli a falatot,
s hátán az ing
csupa vér, só, csupa lucsök:

már rest a szóra, hallgat,
s az éjszaka is úgy hullik le rá,
mint óriási kő. Nyugalmat
keresni nem áll a fények alá.

Krának nagyot — míg felesége
sikító kölyökkel gömbölyödik
s pöröl naphosszat —, aztán csak befordul

a fal felé, s idétlen tánczenére
fülel: nagy lábú lánnyal álmodik,
de csókja, mint a vas, oly érdesen csikordul.

GUTAI MAGDA

ÖNARCKÉP

Látjátok, ez a habos ég
szemembe foglalt tenger.
Rengő erdőket ringatok
emberi szerelemmel.

Sírók sírása mellemen
hömpölygő, hangos láva.
Villám a kiáltásokat
zengő vállamba zárva.

Elnémul, aki maga van,
kiáltozhat a falnak.
Rángó torkában a beszéd
megkövesedett magzat.

Csak áll, amíg korhadt szívéen
keresztül a borda,
s nyitott szemén kihajt a csönd
elmeszesedett bokra.

Csak az segít, ha szavatok
parazsa éget engem.
Kifogyhatatlan fényben áll
hóból kibontott mellem.

S mikor átléptek rajtam is,
párosan, tűzfehéren,
izzó kapuvá változom
a mozdulatlan égen.

SZENTENDREI MONTÁZS

A fal fölizzik: kőbe fagyott zsoltár.
Az árnyéka az úton elsötétül.
Te szótlán ragyogsz, mintha gyertya volnál:
a látomás a homlokodig épül.

A parton álló öregasszony teste
kiszikkadt deszka, elúszik a vízen.